

Днесъ, ето воскресиле то ти, и не рачихъ да тѣ оубиѣхъ, защо то си помазанникъ Господень. Богъ нека вѣди по междѣни съдникъ, и ако имамъ неправдѣ, да мѣ оубѣди отъ твоѣхъ тѣ рѣкъ. — Саблъ рече праведенъ си чадо Давиде, и имашъ ты да царствувашъ надъ Израилѣ. — И стана и отиде на мѣсто то си. А Давидъ остана въ пѣстынѣхъ тѣхъ Малонѣхъ. Тамъ вѣше единъ человекъ превогатъ, но жестокъ, и менемъ Навалъ, а жена мѣ Авигеа, вѣше добра и благораздѣмна жена. Той оумрѣ а женѣ мѣ под Давидъ и оуженися, а Саблъ даде Мелхоломъ на Фалтѣа.

§. 97. Втора потчада Давидова на Сабла.

Пакъ дойдоха Зифей при Сабла, и мѣ рекоха: ето Давидъ крыйся оу насъ. Саблъ извѣра 3,000 мъжи и отиде да ищи Давида въ Зифѣ; а той раздѣмъ и прати прегледатели, и видѣ дѣто иди Саблъ готовъ изъ Кеїла. Тога стана Давидъ тайно и влѣзи въ то мѣсто, на което си почиваше Саблъ; тамъ беше и Авениръ Нировъ първий войвода. Въ тѣхъ ноцѣхъ Давидъ взе съ себе си двама, Авимелеха и Авесса и влѣзоха въ Саблово то ополченіе и ето намѣриха Сабла, дѣто спаше въ колѣсницѣхъ тѣхъ си съ копіе то при главѣхъ си; а Авениръ и всички тѣхъ войни спашѣ на около мѣ. Тога Авесса рече на Давида: ето враго ти; еднождь да го поражѣ съ копіе то, не трѣва да повторѣхъ. А Давидъ мѣ рече: не дигай рѣкъ на Христа Господна, когато мѣ доди вѣрма то, Богъ ще го порази. И взеха мѣ копіе то и водна тѣхъ садинѣхъ отъ възглавіе то мѣ, и отидоха си. И като минахѣ отвѣдѣ върхѣ горѣхъ тѣхъ, Давидъ извика: Авенире! не ли си ты мъжъ? Защо не пазиши Господара си цара? воистинна вы сте сынове достойни за смърть, защо непазите цара си, които е помазанъ отъ Господа. Дѣ е цареве то копіе и водна та садина. А Саблъ рече: Твой гласъ ли е чадо Давиде? Азъ съмь, рече Давидъ, равъ твой, що ти сзгрѣшихъ, а чи мѣ гониши по горы тѣхъ като вранѣ ноцнѣхъ! Ето копіе то цареве, да дойде единъ отрокъ да е вземи. А послѣ стана и отиде по нѣтъ си.